ЦІНА 1 КРБ.

П Е Р Е Ц Ь

№ 23. КИЇВ, ГРУДЕНЬ 1948 р. РІК ВИДАННЯ VIII

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Історія осіннього походу гоміндановської армії в освітленні китайських... ліхтариків.

Здоровенькі були!

ЛИСТ ЗАСТУПНИКОВІ НАЧАЛЬНИКА УПРАВЛІННЯ МІНІСТЕРСТВА ЮСТИЦІЇ УРСР ПО ОДЕСЬКІЙ ОБЛАСТІ ТОВ. СЕРЕДІ.

Здоровенькі були, шановний товаришу Середа!

Впевнені, що Вам буде дуже приємно побачити на початку листа свій власноручний підпис. Повірте, що наш перчанський спеціаліст-копіювальник доклав усіх зусиль і вміння, щоб якомога точніше відтворити в журналі цей витвір Вашого каліграфічного таланту. Повірте, що трудився він, не переводячи подиху, сам забракував цілий десяток копій і лише одинадцяту насмілився запропонувати для репродукції. В порядку самокритики скажемо, що спеціаліст-копіювальник лише в основному впорався з своїм завданням. Всіх тонкощів, чи, як кажуть любителі витонченої словесності, нюансів підпису передати він так і не спромігся. Але даруйте великодушно! Хто, хто, а Ви, товаришу Середа, прекрасно знаєте, що ще не народився такий гігант-митець, який дерзнув би створити копію, достойну чудодійного витвору Вашої правої руки.

Коли ми вперше побачили Ваш підпис, а побачили ми його в канцелярії Президії Верховної Ради УРСР, ми були вражені, захоплені і приголомшені одночасно. Який візерунок! Яке хитромудре плетиво ліній! Ну, хто ще так зміг би утнути? Колишній волосний писар? Письмоводитель губернської канцелярії? Скарбник страхової каси? Е, куди куцому до зайця!!!

— Це унікум! — вигукували ми, не приховуючи свого захоплення. — Спробуй розшифрувати, що тут написано — Середа чи п'ятниця, неділя, чи понеділок! От мистецтво, так мистецтво! Чисте тобі мереживо!

Хто знає, доки тривало б наше захоплення, скільки ми ще виголосили б слів, після яких ставлять знак оклику, коли б нас не зупинили товариші з канцелярії Президії Верховної Ради.

— Даремно захоплюєтесь. За цим мереживом криється людина, яка серйозно хворіє... бюрократизмом, — сказали вони нам. — Покопайтесь в його управлінні і ви переконаєтесь... А краще ми вам дещо зараз розкажемо.

І розказали вони таку історію. Нарсуд другої дільниці Іллічівського району м. Одеси, — це у вас під боком, шановний товаришу Середа,— засудив громадянку М. на півтора роки позбавлення волі. Громадянка М. звернулась до Президії Верховної Ради УРСР з просьбою про помилування. Одразу ж канцелярія Президії звернулась до Вас з просьбою дати вказівку народному судді негайно вислати в Київ справу громадянки М.

Але Ви не з тих, що завдають собі клопоту всякими там вказівками, всякими там розшуками якихсь справ. Ви взяли та й написали:

«Президія Верховної Ради Української РСР. Управління Міністерства юстиції по Одеській області на Ваш № 45859/8 від 4 серпня 1948 року повідомляє, що проведеною перевіркою в н/с м. Одеси й області, кримінальної справи по обвинуваченню М. не поступало».

Написали й власноручно підписали: Середа.

— От вам і «мереживо», — зауважили товариші з вищезгаданої канцелярії. — Можете собі уявити тепер, як цей Середа ставиться до листів і скарг наших рядових людей...

Ми собі уявили! Але будьте певні, товаришу Середа, рука наша не підніметься на Вас. Підпис, неповторний, талановитий ваш підпис полонив нас. А талантів ми не критикуємо!

Запевняємо в щирості. Привіт Вам од щирого серця!

ВІД ВАШОГО ПЕРЦЯ.

ВИСОКА ТОЧКА ЗОРУ

— Цей хлопчина тільки-но закінчив ремісниче училище, а вже на нас звисока поглядає...

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

Нотатки нашого оглядача

Як повідомляють газети, незалежний лейборист Плеттс-Міллс обвинуватив Бевіна в тому, що той раніш, ніж виголосити чергову промову, дає її на перегляд Маршаллу. Це показує, наскільки помиляються ті, хто твердить, що Бевін промовляє під американську диктовку. Він пише свої промови цілком самостійно. Маршалл виправляє лише орфографічні помилки.

●

Штрейкбрехерів на вугільних шахтах Франції охороняють поліцейські і військові загони міністра внутрішніх справ соціаліста Жюль Мока. Як кажуть французи, — доступ штрейкбрехерів на шахти забезпечується всіма збройними силами і соціалістичною партією республіки.

●

З Голлівуда повідомляють, що демонстрація антирадянського фільму «Залізна завіса» в Західній Європі зривається в зв'язку з демонстраціями протесту трудящих проти цього фільму.

●

Посол США у Китаї запропонував усім американським громадянам, в зв'язку з наближенням фронту до Нанкіна, залишити Центральний Китай.

Але чому тільки Центральний, а не весь Китай, панове?! Якщо вже очищати, то очищати!

●

Містер Макнейл визнав, що Великобританія має в Греції стратегічні інтереси.

Інтереси, — вони, звичайно, різні бувають. Як би грецький народ не залишив вас, пане Макнейл, при «піковому інтересі».

З ПЕРЕЧНИЦЕЮ ПО БРУСИЛОВУ

Прочитаєте ви цей заголовок і, мабуть, запитаєте: а чому це саме у Брусилові Перець?

А тому, дорогі читачі, що увага керівників Брусилівського району до культури свого райцентру сильно привернула і мою увагу. Дуже захотілося мені познайомитися з ними. Та й вас познайомити.

Отож, за блокнот — і в Брусилів!

«УНІВЕРМАГ»

Прибув.

І найперше, що мені захотілося побачити, це — універмаг. Я ж добре пригадую, що ще минулого літа Брусилівська районна газета писала: «В райцентрі почалося швидкісне будівництво великого універмагу. Як повідомив редакцію голова райспоживспілки, новий культурний магазин відкриється до 1 листопада 1947 року».

За рік, думаю, магазин, мабуть, розрісся і став справжнім осередком культурної торгівлі.

А ось і... стирчать вгору вже почорнілі стовпи, гниє під дощем міцна основа для підлоги. Там, де мав бути «відділ готового одягу», — дійсно, бачу, висить готовий одяг: якась господарка, що живе поруч, розвішала білизну сушити. На одному з нижніх брусів магазину сидить і продавець — старенька бабуся. Біля неї універсальний кошик.

— Універмаг? — питаю.

— Так, так!

— А що ж тут продається?

— Та є, — каже бабуся, — і насіння, і махорочка, і крашанки вкруту...

Торішній голова райспоживспілки тов. Бугай гаряче розпочав це будівництво, а теперішній голова тов. Поділо не менш завзято його «закінчує»: обірвав дошки, перетяг на господарство райспоживспілки чимало стовпів, балок. Скоро «закінчить».

Як на це «швидкісне» будівництво реагують районні керівники? — питаєте.

Вже й уваги не звертають. Звикли.

ПРОДОВЖИМО ОГЛЯДИНИ

А ось районний клуб. Вірніше на цьому фото видно тільки частину клубного приміщення (зліва). Клуб побілений і зовні, і всередині. (Молодь своїми силами довела його до пуття).

А що ж оце праворуч за стіна така обшарпана? — запитаєте ви.

А це вже, дорогі читачі, територія зовсім іншого «міністерства». Відає нею районний відділ кінофікації, очолюваний товаришкою Руденко. Це апаратна, з якої демонструються кінофільми. П'ять тисяч карбованців, відпущених на ремонт, лежать у банку, а кіноапаратна доведена до такого стану, що теж скоро лежатиме... під клубом.

Та це, так би мовити, тільки зовнішня сторона культури райцентру.

Перейдемо до суті.

Приходить вечір. Якщо завідуючому клубом тов. Литвинчуку вдається в когось випросити лампу, — молодь заходить у клуб. Посидить, поспіває, полускає насіння і розійдеться Якщо ж «проблему лампи» не вдається вирішити, тоді лунають пісні попід вікнами райвиконкому, райкому комсомолу.

І правильно! Не нудитися ж хлопцям і дівчатам, та ще з такими голосами, як, скажімо, у Марусі Макаренко, якій вдалося випроситись на обласну олімпіаду і зайняти там серед співачок перше місце!

Працювали раніш у клубі 8 гуртків. Тепер залишилися списки тільки трьох гуртків. Останніх, навіть, списки погубили.

— А лекторська група у вас є? — запитую зав. районним відділом культосвітроботи тов. Дієва.

— Є, — каже. — З 22 чоловік складається.

...Ось перед вами і він, організатор культурного життя райцентру і всього району — тов. Дієв.

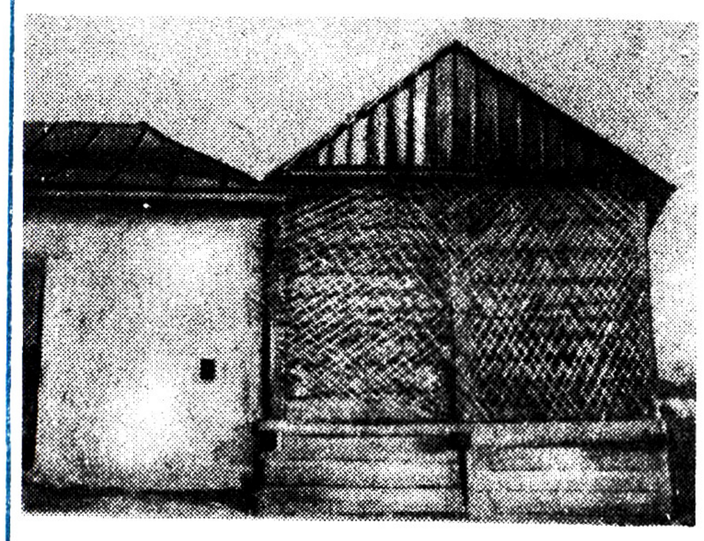

А ось районний клуб (зліва). А це вже (справа) територія — зовсім іншого «міністерства». Це апаратна, з якої демонструються кінофільми.

А оце у всій своїй красі те саме приміщення, яке, згідно ухвал райвиконкому, називається «готелем».

І, зазирнувши в папірець, тов. Дієв повідомляє, що 22 лектори за останні 3 місяці прочитали в районному клубі (всі разом) аж... 2 лекції.

Та ось же перед вами і він, організатор культурного життя райцентру і всього району — тов. Дієв. Гляньте, як він задоволено посміхається. Ще б! Організував же дві лекції за три місяці!

Кіно буває частіше, ніж доповіді. Та брусилівські сеанси зводяться часто до того, що глядачам так наминають боки, що другого дня можна чути.

— Чого це ти так шкутильгаєш?

— Та вчора в кіно був і трохи придушили! Нічого! До другого сеансу заживе!

Є тільки троє жителів у Брусилові, яким ні разу не м'яли боки в кіно. Це голова райвиконкому тов. Палій, секретар райкому партії тов. Цикун і зав. відділом культосвітроботи тов. Дієв. Рятує, звісно, їх те, що в клубі вони майже ніколи не бувають.

ПРО ГУЧНІ ПРОМОВИ І ГУЧНОМОВЕЦЬ

Серед містечка — невеличкий парк, в якому можуть гуляти всі, навіть кози. Так от у цьому парку нема гучномовця. Одинадцять разів він тут був і одинадцятий раз його знову не чути.

Гучномовець привезли ще торік. Районні організації мусили сплатити за нього 500 карбованців обласному відділу зв'язку.

І почалось! Одинадцять разів засідав Брусилівський райвиконком з приводу гучномовця. Лунали гучні промови, зачитувались довгі резолюції про те, хто саме повинен оплатити.

— Комунгосп повинен! — ухвалили.

Зрадів завідуючий радіовузлом тов. Нагорний. Одягнув залізні «кігті», звалив гучномовця на плечі — і на стовп! Включив. Веселіше стало в Брусилові.

І раптом:

— Грошей не дам! — заявляє комунгосп.

У відповідь на це тов. Нагорний ще раз вибирається на стовп і гучномовця знімає.

— Зобов'язати райВНО купити! — вирішує після цього виконком.

Знову заговорило радіо на весь Брусилів.

— Нема в мене грошей! — каже зав. РВНО тов. Новик.

Знову одягає «кігті» тов. Нагорний, піднімається вгору і припиняє трансляцію.

— Запропонувати районному відділу культосвітроботи негайно купити гучномовця! — категорично ухвалює виконком.

І раненько — Нагорний знову на стовпі.

Знову повеселішав Брусилів.

— Не буду платити! — вигукнув Дієв з такою силою, що знову заглушив радіо.

Потім були ухвали про те, що гучномовця має купити парткабінет, потім клуб...

Після одинадцятого нездійсненого рішення — зняв Нагорний гучномовця остаточно.

Лежи собі, мовляв, і мовчи, є в Брусилові й без тебе кому балакати.

ДВА ГОТЕЛІ

Надходив вечір. Треба було десь улаштовуватись на ніч. І тут я зустрівся ще з одним фактом неабиякого піклування брусилівських керівників про культуру свого районного центру.

Ось перед вами у всій своїй красі те саме приміщення, яке, згідно ухвали райвиконкому, називається «готелем».

Не можна сказати, що про цей «готель» керівники зовсім забули. Навпаки, в цьому році вони, навіть, відпустили 600 карбованців на купівлю білизни для готелю. Де її стелити, ту білизну, коли тут, як бачите, ще нема ні дверей, ні вікон! А білизну все-таки придбали: за 400 карбованців купили дві простині і дві наволочки. 200 карбованців витрачено на командировку за цією білизною. Приїжджий, стелися і відпочивай!

Додамо ще один інтересний факт. Проти цієї «коробки» яку ви бачите на фото, стоїть недалеко чистенький білий будинок. Ото там і мав бути готель. Відремонтували його торік, обладнали, витратили на нього всі гроші і.. поселився там другий секретар райкому партії тов. Осауленко.

Отже, як бачите, в Брусилові є два готелі: один (відремонтований) для тов. Осауленка, а другий, що оце красується перед вами, для приїжджих.

Тому, коли стемніло, почали мене водити попід хати — готелю шукати.

...Отже —

Як по суті, так і зовні—факти досить красномовні!

Степан ОЛІЙНИК,
спеціальний кореспондент Перця.

К. СИМОНОВ.

ПРОМОВА МОГО ДРУГА САМЕДА ВУРГУНА НА ОБІДІ В ЛОНДОНІ

Мій друг, Самед Вургун, з Баку
Приїхав з нами в Лондон, —
(Доводиться й більшовику
Візит робити лордам),
Щоб диво двопалатної
Побачити системи,
Сто п'ять промов безплатно там
Прослухати на тему
Про те, як в тисяча... якихось там роках
Тут королеві голову зрубали,
А згодом, десь по трьох віках,
Все про свободу білль приймали,
І стали враз такими вільними,
Такими до свобод прихильними,
Що нині всі вони, мовляв, звеселені,—
Вони самі і все населення.

Так рівно місяць днями цілими,
Подібне слухавши, сиділи ми,
Не скаржачись, не нарікаючи,
Антракти лиш для їжі маючи.
В країну трапивши чужу
З парламентським візитом
Так, з чемним усміхом олжу
Вантаж собі в мозки там.
Коли ж не стало сили нам,
Коли терпіння зрадило,
Самеду на обіді там
Ми слово взять порадили:
— Скажи, Самеде, їм як слід,
Зіпсуй, чортякам, їм обід!
Розхвилювалась публіка —
Скандал! Та як признаться в тім?..
— Сер, ви... яка республіка?
А сер: — Я від шістнадцяти!
— Від всіх, від вас,
Від імені?
— Від всіх, від нас,
От іменно.

І ось підвівся син Баку
Над кришталем, над фраками,
Над синіми на всю щоку
Подагр фамільних знаками,

Над лордами, над гордими,
У комірці ввіпхнутими
І Кіплінгом роздутими,
Постареними мордами,
Над винами й сервізами,
Потилицями сизими,
Над білими загривками
Полковників з колонії,
Не чувши слів уривків їх,
Він владно їм долонею
Дав знак мовчать. І напролом
Сказав над стихлим вмить столом:

— Я представник, панове, єсть
Радянської держави;
Моя країна має честь
До неї входити по праву
Союзу дружби, що міцна,
Як потиск рук робочих!
(Це перекласти, річ ясна,
Я прошу, містер, точно).
Хоч нафтою моя земля
Владає благодатною,
Але, під захистом Кремля,
Не стала підмандатною.

perec-ua.
perec-ua.

У Сіті не закладена,
До нитки не розкрадена,
Індійськими свободами
На глум не обдарована,
Із Дувру теплоходами
Украй не ограбована,
Вам ця земля поки життя
Не дасть користі жодної.
Тому своє вам співчуття
Висловлюю сьогодні я.
Мій друг Самед казав їм так,
А я дивився на лиця їх.
На них був спершу переляк,
Мовчазний зойк: — В поліцію!
Та враз рум'янець став густим
І жили поздувало,
Неначе спічем їм отим
Гірчичника приклало.

Їм би не слухати цей спіч,
Тримати б пальця на курку!
Їм би індійський звести бич
Над цим ось — із Баку,
Товктися б в нього на спині,
Похрускувать кістками,
А не сидіти нарівні
Зі мною, з ним, з гостями,
Та, спіч той слухавши, мовчать
В безсиллі ідіотському, —
Його ж не вільно катувать, —
Він недоторканий, цей гість, —
Його не вбить, як Двадцять шість
В пісках під Красноводськом.

Стоїть мій друг над кодлом вовчим,
Над кодлом лютим та німим,
І сам великий Сталін мовчки
Під час промови став за ним.
Став і стоїть, і посміхається,
Він згоден, почувається.

Переклав з російської
Д. БОБИР.
Мал. С. Самума.

НЕ МІСЦЕ КРАСИТЬ...

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

Чому в приймальні цього товариша люди стоять? Тому, що цей товариш сидить... не на своєму місці.

ВИСТАВКА ширнетреба

«ЧЕРЕВИКИ Я ПРИДБАЛА — ГОРЕНЬКО МОЄ!..»

До Довідкового бюро Перця надійшло запитання: «Скільки часу може служити восьмирічній дитині пара черевиків бершадської (на Вінниччині) артілі «Червоний шкіряник»?

Не почуваючи себе досить компетентним у цій справі, Перець звернувся за роз'ясненнями безпосередньо до споживача. Агроном Л. Кульчицький з м. Бершаді нам відповів: «О другій годині дня мій синок взув новенькі черевички «Червоного шкіряника», а о шостій годині того ж дня на них вже не було підошов».

Аналогічні відповіді надійшли і від інших споживачів продукції цієї артілі.

— Не інакше, — пишуть читачі, — як голова артілі «Червоний шкіряник» т. Діжур із шкіри пнеться, щоб потрапити на перчанську «Виставку ширнетреба».

ВОДОНЕПРОНИКЛИВІ ВКЛАДКИ

У зошитах, які виробляє Понінківська паперова фабрика, привертає до себе увагу вкладка. Це, якщо вірити фабриці, — промокальний папір.

Якщо ж вірити школярам, то цим промокальним папером нічого промокати не можна. Навпаки, чорнило швидше висихає на звичайному папері, ніж на понінківській так званій промокачці.

Очевидно, ця промокачка має одне призначення: підмочити репутацію фабрики та її директора т. Топольника.

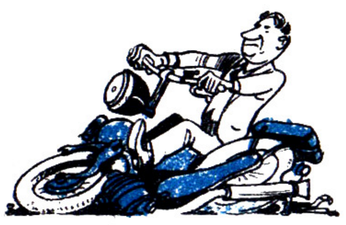

ІЗ ЦИКЛУ МОТОБРАКА

На нашу виставку надходять нові екземпляри мотоциклу «Київлянин» з новими відгуками потерпілих.

У педалях мотоциклу раніш вибували з ладу ролики, — повідомляє т. Чміль з Чернігова, — тепер, ще до того, як має перетертися ролик, спадає сама педаль.

Раніше, — пише з Запоріжжя т. Дорохов, — кільця поршня тріскалися з невідомих причин. Тепер теж тріскаються, але причини відомі: не з того металу зроблені.

А т. Коваль з Понорницького району телеграфує, що чотири мотоцикли, придбані мешканцями райцентру в споживчому товаристві, через місяць потрапили до слюсаря: у всіх тріснула зварка на рульовій частині рами.

Читачі Перця висловлюють думку, що з такою продукцією директор заводу т. Романов далі «Виставки ширнетреба» не заїде

Цілком погоджуємося з ними.

СУД ПРАВЕДНИЙ

Мал. В. СІРОГО

— Я пропоную присудити звання доктора наук Віссаріону Григоровичу Бєлінському, бо дисертація нашого молодого колеги на дев'ять десятих складається з цитат із творів великого критика.

ДЯДЬКИ-НАВПАКИ

Немало веселого подиву викликає у радянських дітей персонаж віршів А. Барто — «Хлопчик навпаки».

«Всі кладуть спочатку в рот бутерброд,
Потім вже їдять компот.
Так роблять діти усі й старики.
Він же робить завжди навпаки»...

Упертий хлопчисько навіть ходить спиною наперед. А, коли йому кажуть про недоцільність такого методу пересування, він лементує:

«Ой, пустіть! Мені так більше з руки,
Бо такий я, що завжди навпаки!»

Але цей неслух ходить спиною наперед на свій, так би мовити, страх і риск. А от «дядьки-навпаки» з тресту «Дзержинськвугілля» (Сталінської області) роблять все це коштом держави.

Перед тим, як закладати шахту, маркшейдери та геологи проводять попередню розвідку. Тут зробили навпаки: у 1945—47 рр. заклали коло десятка шахт без розвідок. Є тепер у цих шахтах усе. А от вугілля немає.

Колективи всіх підприємств країни борються за якнайефективнішу економію всюди і в усьому. за збільшення понадпланових нагромаджень. А в «Дзержинськвугіллі» дядьки роблять зовсім навпаки.

Плановик однієї шахти т. Безпальченко повідомив у трест т. Мануйленкові про те, що за півріччя на шахті незаконно переплатили допоміжним робітникам понад мільйон карбованців. Мануйленко всупереч здоровому глуздові оголосив Безпальченка склочником і погрозив ще звільнити його з роботи. Заходів же до ліквідації переплат т. Мануйленко не вжив.

Всі господарники прагнуть не нагромаджувати на складах запасів, щоб більше було коштів у обігу. «Дядьки-навпаки» затоварили на складах «Техпостачу» тресту на 7 мільйонів карбованців устаткування. Один із складів, між іншим, забитий до верху личаками... на суму в 200 тисяч карбованців.

Інші недотепи, провалившн план, сідають у калошу, а тутешні — у личак!

Все тут роблять навпаки: стандартні котеджі збирають, а центральне опалення до них продають на сторону. Торгують чим завгодно — і унітазами, і сіном, і моторами, і кабелем, і насосами, і трансформаторами. Тільки личаки бережуть, як святиню, бо... попиту на них немає.

Справжні радянські господарники знають своїх людей, заохочують працьовитих, старанних, чесних, розвивають критику й самокритику. А керуючий трестом «Дзержинськвугілля» т. Ларютенко передбачливо заохочує нероб, окозамилювачів, підлабузників — зовсім як «хлопчик-навпаки»:

Всі спочатку чистять зуби,
Потім вже влізають в шуби.
Він, накинувши хутро,
Потім лле води відро...

А, проте, відро води мусять вилити на нього інші. І чим холоднішою буде вода, тим краще для діла.

М. МИКОЛАК.

Перелицювання

ВАС НЕ ПІДВЕЛИ, ТОВАРИШУ КРОШКА?

ЖИЛА була в Кононівському бурякорадгоспі (на Полтавщині) корова. І не просто корова, а рекордистка, яка давала високі удої молока. І раптом рекордистки в радгоспі не стало, а на її місці появилася миршава корівка головного бухгалтера Шрамківського цукрозаводу Бондарової.

Робітники написали про це листа в обласну газету. Його надрукували, і керуючий Полтавським цукробурякотрестом т. Крошка сповістив редакцію: дано розпорядження повернути рекордистку радгоспові.

Здається — все. Справедливість восторжествувала. Але... Але Бондарова зуміла переконати т. Крошку, що її власна корівка краща, ніж рекордистка, і що обмін нею зроблений виключно в інтересах держави. і т. Крошка поспішив скасувати своє попереднє розпорядження.

Бондарова залишилася «при своєму інтересі», а радгосп — без своєї кращої корови.

Як по-вашому, товаришу Крошка, вас часом не підвели?

«З В'ЯЗКУ ЗЗНЯТТЯМ...»

ВЧИТЕЛЬКУ Оксану Іванівну Назаренко, з села Лозове, Срібнянського району Чернігівської області, увільнили з роботи. Вона скаржиться в усі інстанції, вона вимагає поновлення в правах педагога.

Друкуємо її лист без жодних поправок:

«Прошу «Вас» розглянути мою заяву з в'язку ззняттям мене з роботи, де пришиває мені зав РВНО каліченія дітей, занімалась два годи у нетоплені школі, сама я хворіла у зімний час 7 день, завідюча школи говоре, що я лежала цілий рік. В цьому році завезли топлива у школу, діти книжками забезпечила, все що казала Лисенко Настя Антоновна виконувала, на моє місце прислали Кізіма Миколу Палт, який не працював там, а получив призначення приїхав подивився і поїхав, питаю Лисинкової Насті Антоновної де він є, вона говоре, що він видно бросив, я щитаю що я остаюсь на місці, 25 серпня визвали нас на конференцію, звернулась я до Лисинкової Насті Антоновної під час конференції коли получете гроші, вона говоре гроші ми вже получили просила Насті Антоновної, щоб пішла до завідючою і дала відомості, вона не схотіла і таким чином людина яка неробила получила гроші. Прошу Вас допомогти мені стати на роботу і виплатити мені гроші за робочий час і все. До Ляшка я ходила з 25 числа серпні по 30 число серпня, водив давав вечірню школу у Сокиринцях, зайшла я останній день він мені сказав містов немає не ходіть до мене не мучте мене. Міста для Вас немає...»

Нам здається, що читач сам уже встиг розібратись — правильно зняли з роботи О. І. Назаренко, чи неправильно.

Залищається з'ясувати: правильно чи неправильно робив Срібнянський райвідділ народної освіти, що протягом кількох років доручав Назаренковій навчати дітей.

ЗАЖЕРЛИВІ ГОРОБЦІ

НА засіданні правління колгоспу «8 березня», Охтирського району Сумської області, ревізійна комісія доповіла:

— Протягом трьох місяців в коморі не стало 20 центнерів зерна.

— І куди ж могло дітися це зерно? — сушили собі голови члени правління, аж доки їм на допомогу не прийшов сам колгоспний комірник Г. О. Ткаченко.

— Не інакше, — сказав він ,— як зерно зжерли горобці.

На тому і порішили: списати нестачу зерна на горобців.

Бідні пташки! Які вантажі доводиться їм, сердешним піднімати, щоб прохарчуватись! А ще кажуть: «Птичка божия не знает ни заботы, ни труда...»

ВОДОПЛАВНІ ПТАХИ

ДІЖДАВШИСЬ, поки з приміщення правління всі розійшлись, він підійшов до голови Краснопільського колгоспу ім. Леніна тов. Штанька і відрекомендувався:

— Дикий, інженер з обласної контори «Сільелектро».

Він витягнув з портфеля пачку паперів.

— Якої ви думки про те, щоб мати свою гідростанцію? — спитав інженер у голови колгоспу.

Думка у т. Штанька з цього приводу була приблизно така ж, як і в усіх колгоспників артілі: добре мати свою гідроелектростанцію, але на чому її побудуєш, коли вода у селі стояча — ставки.

— Немає значення, що стояча, — гаряче відповів інженер. — Збудуємо! На те нас і вчили...

Того ж дня збори колгоспників ухвалили скласти договір на проектні роботи.

Перед тим, як підписати договір, Дикий попросив позолотити руку. Йому видали авансом 500 карбованців.

І щоб проект був готовий до 1 травня — інженер запропонував переказати на рахунок Сумського «Сільелектро» 5500 карбованців.

І цю вимогу негайно було виконано.

Потім інженер ще запропонував видати йому 100 кілограмів цукру, але його в коморі на той час не знайшлося. Довелося відкласти на інший раз, бо Дикий дуже поспішав до сусіднього колгоспу імені Куйбишева.

Там він теж склав договір на проектування гідроелектростанції. Теж на стоячій воді. Руку йому там теж позолотили півтисячою. А 5561 карбованець перерахували конторі «Сільелектро» через банк.

Провівши ці операції в колгоспах Краснопільського району, інженер Дикий вибув у Суми. А звідти незабаром повідомив колгоспам: будувати гідроелектростанції у вас не будемо через відсутність води.

— А гроші, що були перераховані? — допитуються тепер колгоспники.

Гроші? На цьому слові ще півроку тому відняло мову у т. Пустовойта — директора Сумського «Сільелектро». Відтоді жодної скарги від колгоспів він і в руки не бере.

Мовчить і Дикий. Тріпнувши крилами, яких ніхто ще не догадався підрізати, ця птаха вилетіла в інші райони, на нові водоймища.

ФАРБИ НЕ ШКОДУВАТИ

ЦАЛДАРІС. — Ви який фільм знімаєте?

— Кольоровий... З життя Греції.

— В такому разі — побільше рожевої фарби!

Мал. БЕ-ША

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Ми одержали від обласного управління сільського господарства повідомлення про те, що нам через базу сільгосппостачу занаряджено ліхтарі «Летюча миша». Наші представники побували і в Полтаві, і на міжрайонній базі в Пирятині, але ліхтарів не виявили.

Якщо тобі вдасться знайти місце, де приземлилися ліхтарі «Летюча миша», які вилетіли 7 вересня з Полтавської бази в невідомому напрямку, — повідом, будь ласка, Чорнухинську МТС.

М. ПИЛИПЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

На осінній спартакіаді школярів Теплицького району, Вінницької області, перші місця завоювали: волейбольна команда Соболівської школи і футбольна команда Теплицької школи. Після спартакіади інспектор районного відділу народної освіти т. Лановлюк повідомив, що обидві команди будуть премійовані спортивною формою.

Минув футбольний і волейбольний сезон. У нас уже і сніжок випав, а обіцяної премії щось не видно. Обіцяв, значить, т. Лановлюк форму — та слово його тепле...

Чи може спортсменів-школярів премійовано формою тільки для форми?

І. ОСТАПЧУК.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Не мав я досі клопоту, та купив детекторного радіоприймача «Волна». Зібрав його, поставив антену, заземлення, включив наушники. Приймач мовчав.

Довго я з ним морочився, нарешті, поніс назад у магазин. Там зустрів кількох таких же радіоаматорів. Вони хвилювались, а їх приймачі «Волна» — мовчали. Продавець нас заспокоїв:

— «Волна» — це такий приймач, який середніх і коротких хвиль не приймає, а довгих на ньому не чути...

Дорогий Перче! Запитай директора Київського радіозаводу т. Вайнмана, чи його хоч трохи хвилює боротьба за якість продукції?

М. ВАКАЛЮК.

ДРУЖЕ ПЕРЕЦЬ!

Нижченаведений уривок з одного договору повинен переконати тебе, що не единим випіканням хліба живе директор Уманського хлібокомбінату. Ось цей уривок:

«Ми, що нижче підписалися, з одного боку директор Уманського хлібокомбінату Вишневецький М. Я. і з другого боку — гр. Денисюк Варвара Андріївна уклали цей договір у тому, що гр-ка Денисюк передає Уманському хлібокомбінату для передержки до опоросу одну свиню віком 8 місяців, з орієнтовною вагою дев'яносто кг.

Уманський хлібокомбінат зобов'язаний забезпечити для свині нормальні умови і годівлю, несе повну відповідальність за збереження, провадячи всі витрати за рахунок хлібокомбінату...»

Ось, до якого, пробачте, свинства уже дійшов директор Уманського хлібокомбінату т. Вишневецький.

П. ОЛЕШКО.

Київська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Запорізький електричний струм, як відомо, проник уже з Дніпрельстану на Донбас, — і в цьому нічого дивного немає. Дивне інше: чому запорізькому електрострумові так важко проникнути в... саме Запоріжжя, в міське селище Карантинку?

Відповідь на це загадкове явище дає знайомство з електротехнікою, зокрема, з так званою одиницею опору. В електриці ця одиниця зветься «ОМ», а в запорізькому «Міськсільелектро» — Ісіков.

Це він, директор запорізького «Міськсільелектро» т. Ісіков чинить найбільший опір струмові, який уже давно мусив би освітлювати вулиці і будинки Карантинки. Позаторік Ісікову невистачало стовпів. Торік не було трансформатора. А на початку цього року т. Ісіков, нарешті, урочисто обіцяв: — Буде світло!

Але рік уже закінчується, а світла в Карантинці і досі нема. Як видно, обіцяного не обов'язково треба чекати три роки. Коли обіцяє т. Ісіков, то можна почекати й п'ять.

М. БОНДАРЕНКО,
І. ШАПОВАЛ,
Т. БІЛОУСОВА.

м. Запоріжжя.

З нашого фотоальбома

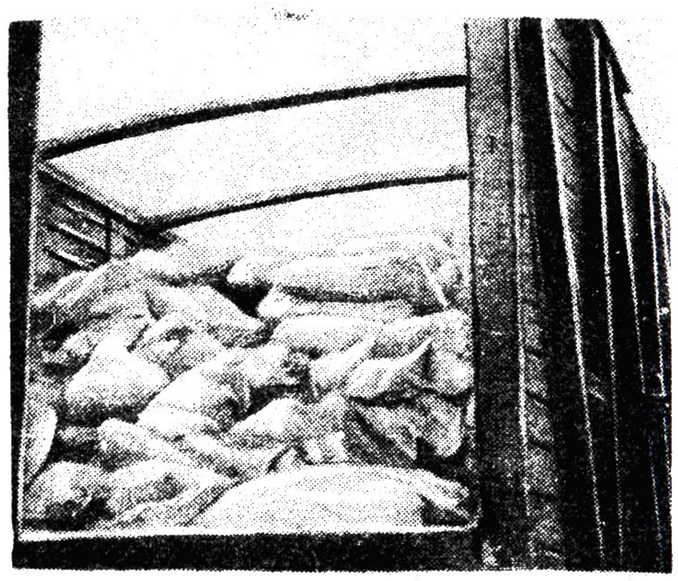

Вагон № 683194, як це видно з фотографії, не має ні даху, ні дверей.

Це, однак, не завадило працівникам станції Одеса-порт навантажити у вагон 50 тонн цементу і відправити його на адресу київського заводу «Більшовик».

Наш кореспондент сфотографував вагон на перегоні Жмеринка—Козятин, коли дощ уже встиг перетворити цемент на камінь.

Якщо тільки у начальника Одеської залізниці т. Сущенка серце не камінь, він зацікавиться і цементом, і вагоном, і тими, хто його відправив.

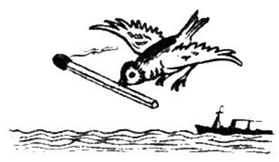

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, безумовно, чув про синицю, яка нахвалялася запалити море, і певно знаєш, що з цього вийшло.

Приблизно те ж саме трапилося і з керівниками харківської промартілі ім. Кірова, які взялися виробляти сірники. Користуватися ними я не рекомендую, бо ці сірники належать до категорії тих, які «у воді не тонуть й у вогні не горять».

Надрукуй, Перче, оцей відгук споживача про продукцію артілі ім. Кірова. Якщо після цього не згорить від сорому голова артілі, то може загоряться сірники, які він випускає.

Г. КУЧЕРЯВИЙ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти знаєш, що гусей розводять біля водойм. А от директор Зачепилівського пункту «Заготзерна» тов. Коноплицький і технічний керівник цього ж пункту тов. Митрофанов з великим успіхом розводять гусей і на суходолі.

Правда, їхні гуси теж плавають... але в зерні, що лежить на пункті.

Спираючись на кількарічний досвід, Коноплицький і Митрофанов доводять, що гуси найкраще набувають жир не на воді, а в заготзерні.

Чи не час уже «преміювати» їх за це наукове відкриття?

М. БАЛАНДА.

Харківська область.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Читач ПЕРЦЯ т. Кириченко надіслав до редакції листа про погану якість продукції Молочанського обозного заводу.

Міністр місцевої промисловості УРСР т. Онищенко повідомив редакцію, що на заводі виявлено ряд відступів від технічних умов виробництва. На директора та головного інженера заводу накладено суворі адміністративні стягнення. Начальника відділу технічного контролю знято з роботи.

* * *

До редакції ПЕРЦЯ надійшла скарга про зловживання редактора Талалаївської районної газети В. С. Маштигіна.

Секретар Сумського обкому КП(б)У по пропаганді т. Бадаєв повідомив, що рішенням бюро обкому В. С. Маштигіна знято з роботи і виключено з партії.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 23(154) (на украинском языке). Підписано до друку 6/XII. 1948 р. Стат формат 68×105 см. 1 друк. арк.

БФ 04189. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4099. Тираж. 50.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів http://perec-ua.livejornal.com

... Англійці та американці передали Рур німецьким капіталістам, що співробітничали з Гітлером.

Мал. ГРІ.

НОВИЙ СОЛІСТ В АМЕРИКАНСЬКОМУ ОРКЕСТРІ